

Sygnatura akt III K 495/16

WYROK ŁĄCZNY

w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, w III Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Sebastian Kowalski

Protokolant: Magdalena Borys

przy udziale Jolanty Majcherczyk - prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wałbrzychu,

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2016 r.,

sprawy Z. S.

syna S. i Z. z domu O., urodzonego (...) w W.,

skazanego następującymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 30 października 2014 r. (sygn. akt III K 570/14) za występki z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 stycznia 2013 r. (sygn. akt III K 244/12) za występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec Z. S. wyrokami o których mowa w punktach: 1 i 2 części wstępnej wyroku i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej orzeczonej Z. S. zalicza dzień 22.05.2014r. oraz okres od 26.03.2016 r. do 28.10.2016r.;

III. zwalnia Z. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt III K 495/16

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił niżej przedstawiony stan faktyczny.

Z. S. został skazany za przestępstwa niżej wymienionymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 30 października 2014 r. (sygn. akt III K 570/14) za występki z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 stycznia 2013 r. (sygn. akt III K 244/12) za występki z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowody:

dokumenty w aktach spraw: III K 570/14, III K 244/12, karta karna k. 10-11.

W dacie wyrokowania przez Sąd obie wyżej wymienione kary podlegały wykonaniu.

Skazany jest ojcem M. S., pozostaje w związku konkubenckim z D. M. przez którą jest odwiedzany. Jest recydywistą penitencjarnym, skazanym w warunkach z art. 64 § 2 k.k., w czasie pobytu w zakładzie karnym nie był ani nagradzany, ani karany dyscyplinarnie, nie sprawia problemów wychowawczych w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, sporadycznie uczestniczy w zajęciach kulturalnych i oświatowych organizowanych w jednostce penitencjarnej.

Dowód: opinia o skazanym k. 21-24.

Sąd zważył ponadto, co następuje.

Zasadniczą kwestią jest rozstrzygnięcie, które przepisy ustawy karnej w tej sprawie należy stosować. Rozstrzyga o tym art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), z którego wynika, że przepisy art. 85 k.k. i nast. w obecnym brzmieniu stosuje się w sprawach, w których zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W tej sprawie ostatni wyrok skazujący Z. S. uprawomocnił się po 1 lipca 2015 r. (III K 570/14), a wymierzono mu tym wyrokiem karę podlegającą łączeniu z karą łączną wymierzoną w innej sprawie – wcześniej zakończonej (III K 244/12). Zatem, zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej względem skazanego, a zastosowanie w tej sprawie mają aktualnie obowiązujące przepisy Kodeksu karnego.

Stosownie do brzmienia przepisu art. 85 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności za przestępstwa, o których mowa w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku, podlegają łączeniu, gdyż są karami tego samego rodzaju. Kary te podlegają wykonaniu w dacie wyrokowania przez Sąd, a ponadto żadna z tych kar nie jest karą wymierzoną za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

Sąd mógł orzec w tej sprawie karę łączną w granicach od 2 lat pozbawienia wolności do 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (art. 86 § 1 k.k.). Przestępstwa za które był skazywany Z. S. były różnorodne – były wprawdzie skierowane przeciwko dobrom osobistym człowieka, ale jedno z nich należało do kategorii przestępstw przeciwko zdrowiu (sprawa III K 570/14), zaś drugie do przestępstw przeciwko mieniu (sprawa III K 244/12). Przestępstwa za które skazywano Z. S. były popełniane w warunkach recydywy z art. 64 § 2 k.k. Zatem, ani wymierzone niegdyś kary pozbawienia wolności, ani pobytu w zakładzie karnym, ani korzystanie z dobrodziejstwa środków probacyjnych (zob. k. 10-11) nie spowodowały, ażeby deklarowany przez skazanego negatywny stosunek do popełnianych przestępstw przekuł się w zaniechanie popełniania kolejnych przestępstw o dużym wszakże stopniu społecznej szkodliwości. Dlatego, mając na względzie przepis art. 85a k.k., pomimo nie najgorszej opinii z zakładu każdego, Sąd uznał, że stosowanie zasady absorpcji powinno być w tej sprawie nader ograniczone i nie może sięgnąć dalej niż do wymierzenia skazanemu kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

O zaliczeniu pozbawienia wolności na poczet kary łącznej Sąd orzekł na podstawie art. 63 § 1 k.k. Ponadto, Sąd nie obciążał skazanego kosztami sądowymi, gdyż wydanie wyroku łącznego było obowiązkiem Sądu. Podejmując taką decyzję Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.